

a dologidő tartamára szolgáló hajléknak. A megváltozott viszonyok között, a népeesség elszaporodásával hosszúra nyúlt ez a dologidő. Hiszen már az apró gyerekeket is befogják libapásztornak, kanásznak. Tehát szinte a születéssel kezdődik és addig tart, amíg a gyerekek a nyakukra nem nőnek, családot alapítanak és leveszik a munka gondját, fáradtságát öregedő szüleik válláról. Otthon pedig, a városban vagy a faluban az öregszerűk közben meghalnak és a kiürült ház hazavárja őket, a megérdemelt pihenőre, amelyre egy élet fáradságos munkájával készültek.

Úgy látom, hogy azért nem alakulhat ki olyan egyéni hangulata, tradíciója tanyavilágunknak, mint amelyet a legtöbb magyar faluban tapasztalhatunk, mert majdnem mindenki átmeneti otthonának tekinti, addig, amíg gyermekei a helyére nem állnak. Ez az átmeneti idő hatvan évig is eltarthat, de azalatt mindannyian arra a még hátralevő egypár rövid esztendőre készülnek, amit majd otthon, a városban, öregén, kedvük szerint kiélhetnek.

ŐSZI ERDŐ.

*Alusznak rég a tücskök.
Oly hosszúak az árnyak.
A távol lila füstöt
pipál. Hull, hull a fáknak*

*lomha lombja lobogva.
A bokrok haldokolnak,
a kökény mély-mogorva
morcan szúr felém. Fonnyadt*

*illat lebeg s mint kobra
a kígyóbüvölőre,
úgy fonódik rám fodra
könnyű szalagként. Dőre*

*lázal vihog a napfény,
úgy vicsoritja lángját,
mint inyét fogatlan, vén
ember, ha szép leányt lát.*

*A füttyöt hús szél fújja
s belekotor az ösvény
arany rojtjába ujjá,
mint kincs közé a fősvény.*

*Fújja a dalt s a barna
ág piros kendőt lenget
s a rőt levelek balga
vad táncra kerekednek.*

*Ó szörnyű tánc, vak, béna,
bús ideggörcs. Akár a
bódultak szigetén a
sok-sok megkerült, kába*

*lélek, járják a lombok
líhegve, tehetellen
s járja a részeg domb ott
messze, köd-köponyegben.*

*A nóta bűvös, zengő,
kereng az ég s a föld is.
S úgy bokázik az erdő,
mint egy őrjöngő dervis.*